

(KÖZELÍTÉS)

Minden működött, mert nem tervezte ember.
Egyszerre érkeztünk, én gyalog, téged hoztak,
s arra a pár méterre magad mellé vettél.
A téren meghívtál kenyérre, borra, húsrá.
Egy legelni kikötött lovat néztünk estig.
A pult rovátkált, zsíros lapjára dőlve
gyerekkorod idézted a gőzfürdők ködéből,
hol, mint a végítélet kihirdetésekor,
mindenki egyenlő; amíg végül
göndör forgácsot mutattál hajadban.
(Az idő is így telt, O alakban.)
A megtörténhető foglalatába csiszoltan:
ez történt. De éjjel többször felriadtam,
mintha szívemmel éles füstöt
markoltam volna meg.

(PÁSZTA)

Mi hajdan tengerfenék volt, ma patanyomba loccsanó mocsár.
A félig cserjés, félig kopár kőmál
töviről-hegyire kifaggattatott.
Magaslata könnyebbülést hozott,
lejtője kísértésbe vitt,
és azóta élünk, fennsíkjá nyugalmába,
mint ember előtti emlékezetbe,
vesztesként visszavágyva.

(TÁVOLODÁS)

Egy madár állt a levegőben,
amíg fényképet metszettél ki belőlem.
Mögöttem a hegyerincen fákból csigolyasor.
Nem kizárt, hogy csigolyafüzek.
Két ember ment akkor egymás mellett.
Beszélniük kellett volna?
Vagy tovább hallgatniuk?
Virágokká menetelték magukat,
és rájuk hintették porukat
az úton tovaöregő kocsik.

Kategoria: vers, próza
Denumire autor: Láng Orsolya

Látó Szépirodalmi Folyóirat